

Veterinární homeopatie:

Léčebný přístup vhodný jak pro akutní i chronické stavy, tak pro poruchy chování i fyzická onemocnění.

Vyléčení se dosahuje harmonizací organismu zvířete pomocí vysoce naředěných látek z přírody. Na homeopatii můžeme nahlédnout jako na ladění hudebního nástroje. Stejně jako hudebník ladící svůj nástroj nebo ladič pián musí homeopat podrobně poznat svého pacienta, pochopit jeho stav, jeho situaci. Díky tomuto hlubokému souznění je pak schopen zvolit optimální léčebný postup, doporučit individuální homeopatický lék.

Pro přípravu homeopatických léků se hlavně používají rostliny, živočichové, minerály a chemické sloučeniny. Doslova vše co nás obklopuje, může být použito pro přípravu homeopatického léku a tak přinášet úlevu a uzdravení nemocným bytostem. Každá substance našeho světa má v pohledu homeopatie léčebný potenciál.

Ve většině případech léčby, by měly být metody tzv. nekonvenční (regulační, alternativní) medicíny léčbou první volby. Pouze v život ohrožujících situacích a momentech, kdy nemoc hrozí rozvrátit či prolomit homeostatické principy živého organismu je na místě začínat razantní konvenční léčbou.

Základním principem homeopatické léčby je Similia similibus curantur (podobné se léčí podobným). Tento princip je zakotven již v samém názvu (homoios = podobný, pathos = choroba) tohoto terapeutického způsobu práce, který je jako ucelená léčebná metoda starý již 200 let. Zakladatel homeopatie Samuel Hahneman (1755-1843) řekl a následně prakticky ověřil: "Každá látka, která je schopná vyvolat u zdravého a citlivého jedince nějaké příznaky, musí být schopna je léčit u jedince nemocného". To znamená, že substance, která má schopnost vyvolat určitý stav rozladění organismu, má také schopnost léčit tento stav, odstranit nemoc se shodnými příznaky.

Homeopatie je jemná a účinná terapie harmonizující celou bytost zvířete, snažící se svými postupy a metodami nasměrovat zvíře ze stavu nemoci do stavu zdraví, stimulovat jeho obranné síly a schopnosti, pomoci navodit přirozenou rovnováhu, harmonii a pohodu na všech úrovních. Práci homeopata lze (jak bylo již výše zmíněno) přirovnat k ladění hudebního nástroje. Nejprve vnímáme všemi smysly celkové naladění nástroje (životní příběh zvířete včetně zdravotní anamnézy), v něm je potřeba rozeznat falešný tón (nemoc) a postupně nástroj naladit do určitého optima (proces homeopatické léčby – vstupní pohovor, podání homeopatika, kontrola, změna předpisu). Naladění je možné tak, jak nám to dovolí konstrukce hudebního nástroje (konstituce zvířete, rozsah nemoci, její vratnost nebo nevratnost) a podmínky v kterých je přechováván a jak je s ním zacházeno (krmení, péče o zvíře, pohyb). Sebelepší ladič

pián neudělá ze starého polorozpadlého nástroje, který je uskladněn ve vlhkém sklepě nové koncertní piáno. Na druhé straně nevzdělaný a nezkušený ladič dokáže silně rozladit i téměř dokonalý hudební nástroj.

Homeopatii a homeopatické přípravky lze používat různými způsoby (viz dále), lze ji použít jako výhradní způsob léčby i jako doplněk konvenčních léků a konvenčních léčebných postupů, jako paliativní léčbu u tzv. neřešitelných nebo chronických stavů v pohledu konvenční medicíny.

Možné způsoby využití homeopatie ve veterinární praxi:

◆ V běžné praxi v ordinaci nebo na obvodě kdy se často používají tzv. polykompozita (směs více homeopatik) zaměřená na určitou diagnózu či patologický projev. Toto je nejjednodušší způsob použití, tzv. symptomatické předepsání. Všechny léky v polykompozitu mají ve svém homeopatickém obraze indikaci k danému problému, takto se nejjednodušším způsobem uplatňuje základní princip homeopatie.

◆ Akutní předepsání – používá se jednak v dlouhodobém procesu homeopatického vedení případu, když nastane akutní situace, jednak podle erudice veterinárního lékaře přímo v běžné praxi. Při akutním stavu jsou jednotlivé symptomy nemoci silně vyjádřené jak na úrovni fyzické, tak na úrovni psychické, takže lze rychle a jednoduše odečíst stav zvířete a přiřadit na základě podobnosti odpovídající homeopatický lék.

◆ Paliativní předepsání – používá se pro zmírnění až odstranění obtíží u těžce léčitelných stavů, pokud již nelze ani konvenční léčbou ani homeopatiky ovlivnit vlastní hluboký stav nemoci (pokročilé stavy při nádorovém onemocnění, při diabetes, při autoimunitním onemocnění, při selhávání ledvin,)

◆ Předepsání dle zásad klasické homeopatie, zde se hodí použít aforismus „ nelčíme nemoc, ale nemocné zvíře“. Veterinář homeopat se snaží díky velice podrobné anamnéze (kompletní zdravotní anamnéza, vlastnosti fyzické např. vztah k počasí, teplotě, konstituce atd., povahové charakteristiky, postavení v lidské rodině, základní vzorce chování v různých situacích ...) pochopit životní a zdravotní situaci zvířete a následně přiřadit odpovídající homeopatický lék. Správně vybrané a podané homeopatikum harmonizuje vnitřní stav zvířete, následně stimuluje nespecifickou imunitu a tak dochází ke změně stavu zvířete ve směru ke zdraví. Tento způsob práce se hodí jak na problematiku v oblasti fyzické, tak v oblasti psychické (tzv. poruchy chování)

Kdy lze použít nebo doporučit homeopatii?

Jak na akutní, tak na chronické stavy, jako doplněk substituční léčby, na paliaci při neléčitelných stavech; zmírnění nebo odstranění poruch chování; pomocná nebo výhradní terapie při stavech vzdorujících konvenční léčbě např. chronická kožní onemocnění, autoimunitní onemocnění, nádorová onemocnění; dále stavy související s dysbalancí na hormonální úrovni např. falešná březost, prodloužené hárání; pomoc při řešení epileptický stavů u psů.

V podstatě na jakýkoliv problém u zvířete se lze podívat očima homeopata a nabídnout větší či menší pomoc touto cestou.

Osvědčuje se homeopatii při řešení zdravotních problémů doporučovat, ne přímo klienty posílat za specialistou veterinárním homeopatem. Ideální je, pokud majitel zvířete sám aktivně jeví zájem o tzv. nekonvenční způsoby léčby.

Jak vypadá homeopatická praxe:

Mezi homeopatií (léčbou na základě principu podobné léčí podobné) a alopatí (současnou moderní medicínou, založenou na principu léčby protikladem) je mnoho rozdílů. Ať je to odlišné filosofické pozadí, odlišné pojetí nemoci a přístupu k ní, nebo rozdílné léky, způsob jejich přípravy a podávání pacientovi. Hlavně moderní homeopatie (Jan Scholten, Massimo Mangialavori, Rajan Sankaran Jeremy Sherr v humánní homeopatii; John Saxton, Liesbeth Ellinger, Stephan Kohlrausch, Jaques Milleman, Tim Couzens ve veterinární homeopatii) má velice málo společného s postupy a východisky současné moderní medicíny.

První velkou odlišností, se kterou se setkává majitel zvířete vstupujícího do procesu homeopatické léčby, je způsob vyšetření. Veterinárního homeopata zajímá o jeho pacientovi doslova vše. Ať jsou to jeho strachy, záliby, chutě a nechutě, jakou má stolici, jestli upřednostňuje teplé nebo chladné prostředí. Důležité jsou všechny poznatky z každodenního kontaktu se zvířetem, jeho reakce na okolí, na ostatní psy, na lidi, na počasí. Součástí je i osobní anamnéza, vlastně jakýsi životopis zvířete - v jakém věku se dostal k majiteli, jak snášel nové prostředí, jaké prodělal nemoci, jak byly léčeny, reakce na očkování atd. U fen se zjišťuje průběh říje, jestli trpí falešnou březostí, jak snášela březost, jak se starala o štěňata. Důležité je pokusit se najít počátek problému, s kterým přichází za homeopatem, zjistit změny v chování během nemoci, co bezprostředně předcházelo onemocnění. Tyto informace získá homeopat od majitele,

který je vlastně jakýmsi tlumočnickem, zprostředkovatelem pro svého čtyřnohého miláčka. Součástí homeopatické konzultace je vyšetření zvířete a bedlivé pozorování jeho chování v ordinaci, při příchodu a při odchodu, jeho vztah s pánem, jejich komunikace. Pro nalezení správného homeopatického léku je důležité co nejvíce poznat pacienta, nahlédnout do prostředí v jakém se pohybuje, v jakém žije, jaké je jeho postavení v rodině, vlastně v jeho smečce. Hlavně v klasické homeopatii, kdy se snažíme najít jeden hluboce působící lék (tzv. konstituční lék) pro každého pacienta, se jedná o velice podrobný pohovor. V některých případech jsou doporučena doplňující vyšetření jako rentgenologické, ultrazvuk, laboratorní vyšetření moče a krve apod. Patologický obraz, diagnóza stanovená konvenční medicínou je tedy jen jeden ze znaků, jeden z kamínků, z kterých homeopat tvoří svou mozaiku představy o nemocném. Fyzické příznaky odráží vnitřní stav bytosti, je tedy nutné řešit poruchu vnitřního stavu, která je prvotní, ne jen odstranit následky na fyzickém těle. Homeopatie se snaží zasáhnout příčiny a kořeny onemocnění. Pochopením stavu pacienta, následným podáním léku s podobným obrazem, podobným stavem, se homeopat a pacient vydávají na společnou cestu ke zdraví, někdy delší, někdy kratší. V takovémto pojetí může být homeopatický lék skutečným katalyzátorem a ukazatelem v procesu obratu k sobě samému, v procesu navrácení stavu vnitřní pohody a svobody, stavu zdraví.

Výše uvedené je přibližně obsahem vstupního pohovoru. Pro homeopata teď teprve začíná hlavní práce, prodrat se množstvím informací, najít červenou nit, která konkrétním případem prochází. Pokouší se pochopit a procítit stav pacienta, najít zlom, od kterého se započal rozvíjet stav nemoci, přemýšlí co se děje, co je to za bytost a jaký je její hlavní problém, proč se chová, tak jak se chová. Nejde zatím o nalezení léku, ale o analýzu situace. Následuje repertorizace případu, kdy se vyberou určité vlastnosti a příznaky charakteristické pro danou bytost. Může to být výrazná chuť, strach z bouřky, nejdůležitější patologie, výrazný povahový rys. V repertorizační příručce (repertoriu) je u každé takové charakteristiky uvedená skupina léků, pro něž je tento znak typický, dobrou repertorizací dojde ke snížení počtu léků, které v daném případě přicházejí v úvahu. Homeopat potom musí prostudovat popisy léků, které se vyskytují ve většině vybraných pacientových charakteristik. Je důležité najít lék, který nejvíce odpovídá stavu, ve kterém se nachází pacient. Lék je taakto opravdu vybírán a podán na základě podobnosti (*Similia similibus curantur*, podobné léčí podobné). Při podávání léku majitel musí bedlivě sledovat reakce zvířete, protože při následné kontrole homeopat zjišťuje zda proběhla reakce na podaný homeopatický lék, jestli došlo ke změně, ať celkového stavu nebo jednotlivých příznaků.

Výhodou homeopatické léčby zvířat je snadnost podávání léků a většinou ochota ze strany zvířat je přijímat, protože nosičem homeopatického léku je většinou cukr a

cesta podání je perorální (dutinou ústní). Přičemž není nutné, aby zvíře homeopatikum spolkló, ostatně u lidí se lék má rozpustit, vycucat v puse. Pokud je to možné, doporučuje se podávat homeopatika mimo krmení, samotná, buď přímo v podobě granulí a tablet, nebo rozpuštěná v určitém množství vody.